

Ideer og Udkast

(Nogle løse Blade af min Reise-Mappe)

1.

En geographisk Beskrivelse af det menneskelige Hoved

Betragte vi vort Hoved, saa er dette dog en ganske forunderlig Klode. Det yderste og meest fremragende Forbjerg kaldes *Næsen*, og er meget brat paa den ene Side; her findes ogsaa to dybe Huler, hvor man ofte mærker ganske underlige Phænomener; det er vistnok Vulkaner, der ikke ganske ere udbrændte. Tæt herved sees et langt Svælg, en Afgrund, som bærer det Navn: *Munden*; det har deilige røde Koral-Kyster, og stiger man over disse, finder man de nydeligste Klipper af Elfenbeen, der strække sig i to lange Rader og danne den yderste Grændse. Paa begge Sider af Næsen og Munden ligge to deilige Landstrækninger, der bakke sig noget og ere ganske begroede med Roser; stiger man høiere op, da finder man to underlige, ovale Indsøer med Saltvand, de ere bestandig i Bevægelse, og besidde en forunderlig Kraft. Man kan blive ganske underlig ved at stirre ned i dem! Det er, som skuede man ind i en heel Aande verden; man ahner en Salighed, der ikke lader sig udsige! – Høit over Søerne reiser sig et Bjerg, og herinde bygge de mægtige Alfer, *Phantasie* og *Fornuft*. En Aande verden rører sig derinde. Her har Erindringen ophængt alle sine mægtige Billeder; her, i de stolte magiske Speile, afspeiler sig det hele Menneskeliv. Alle Hjertets Drømme stige her som bevingede Smaa, og her har Gud og Fornuften sit hellige Alter. – Forlade vi Bjerget og vandre videre, da komme vi til en uhyre Skov; men her tør ingen Geograph vove sig ind, af Frygt for at løbe vild i denne tæt begroede, uhyre Strækning.

2.

Betragter Aanden den Uendelighed af Verdener over os, da svinder vor Jord, med sine Bjerge og Have, hen i et Punkt, et Intet, i det store Verdens Rum. – Men denne, det store Alts Hensmelten i et lille Afbillede, er kun vor Aands Umodenhed her til at opfatte det Uendelige. Eengang, i vor Fuldendelses Stigen, vil Aanden være stærk nok til at skue den utallige Verdens-Vrimmel i sin sande Storhed, ikke som nu, i Kloder, der smelte hen i lysende

Punkter, men som uendelige Verdener, hver med uendelige Under. Hvad vi nu beundre, skjøndt vi kun see den uformede *Hermes-Støtte*, hvor Lemmerne ere antydede, vil da staae, som et mægtigt *Phidias*-Billede i sine stærke, glimrende Farver.

3.

Visiteuren og Digteren¹

VISITEUREN

Her visiteres paa dette Sted.

Siig mig derfor, hvad De bringer med?

Jeg vil Dem tro; Deres Ord er sandt!

Bringr De intet contrabandt?

DIGTEREN

Kostbare Sager er i min Vold,

Dog vil jeg tro, jeg slipper for Told!

Jeg eier Drømme, Længsel og Lyst,

Tegnet med Sort, dybt i mit Bryst;

Brogede Blomster, som Hjertet har skabt,

Den Gang det følte de jordiske tabt!

Kjærligheds Perle bringer jeg med;

Den har jeg kjøbt for min Ro og Fred!

Perlen er dunkel, men straalr dog klar, –

Alle de andre Skatte jeg har,

Flettes de end i den yndigste Krands,

Faae dog alene fra denne sin Glands!

4.

Der ligger dog noget ganske Forunderligt, noget dybt Magnetisk, i Læsning! Vi see paa de sorte Bogstaver, og gennem Øiet stiger et levende Billede ind i Sjælen; et Billede, der griber os, som den mægtige Virkelighed.

¹ Skrevet paa Grændsen af *Böhmen* i Sommeren 1831.

5.

Jeg har lagt Mærke til, at hos de fleste adelige Forfattere have sædvanligviis deres Tanker langt flere Ahner, end de selv.

6. I en Vens Stambog, da han reiste til Udlandet

Du Lykkens Barn, flyv, over salten Vande,
Til fjerne Lande!
Til Verdens-Vrimlen i de store Byer,
Til Bjergene, omkrandsed' stolt af Skyer,
Hvor Floderne sig dybt i Dalen bugter,
Og Skoven staaer med Blomster og med Frugter!
O, gid med Fuglen jeg Dig kunde følge
Bort over Bølge!
Du er mig kjær! dog, her paa Jorderige
Kan Hjertet ei sin Kjærlighed udsige.
O, glem mig ikke paa Din glade Flugt!
Flyv lykkeligt! – O, Livet er saa smukt!